

Μολιέρου: «Αμφιτρώων». Στο Έθνικό
Θέατρο.

Στο έργο του αυτό ο Μολιέρου, με κέρφι
αυτοκράτητο και στίχο που επιθεωρεί, μάς
περιγράφει την έρωτική ιστορία του Δία
με την Αλκμήνη, τη γυναίκα του βασιλιά
της Θήβας Αμφιτρώων. Έδώ ερσιώματα
μπρος σε γνήσιες κωμικές καταστάσεις, δη-
μιουργημένες απ' τό ότι ο Δίας, για να πα-
τούχει τον έρωτικό σκοπό του παίρνει τη
μορφή του Αμφιτρώων, κι' ο Έρμης, που
τόν βοηθάει, τη μορφή του δούλου του Σου-
σία. Έτσι οι αληθινοί Αμφιτρώωνας και
Σουσίας, καθώς κι' οι γυναίκες τους, κινούν-
ται μέσα σε μιάν άκατανόητη γι' αυτούς
άτηδουμια, που τούς οδηγεί ως την άλ-
λοφροσύνη, κι' άδίκιστα ξεπηδάει τό κωμικό,
άπ' τις ψυχικές αντιθέσεις του καθενός.
Παιζοειλάει άνοιχτόκαρδα στο έργο τούτο
τό μολιερικό πνεύμα, δίχως να κάνει να
δαγκώνεται που και που την άρχουσα τάξη.

Αυτό τό παιγνίδισμα τό λιγερό, αυτό τό
εύελιχτο πνεύμα, δε μπορεί να τό δώσει ή
σκηνοθεσία του κ. Ροντήου, που δέν έφτασε,
πέρα από ένα γοργό ρυθμό, στο μολιερικό
πλάσμα. Λαμπρή ή μεταφρασά του κ. Πο-
λίτη. Τή φορά αυτή ο κ. Κλώνης άπαλλά-
χτηκε άπ' τούς οικουμικούς δγκους, δέν
μπορείτε όμως να φτάσει σε κλαίσθητο άπο-
τέλεσμα στην έκτέλεση. Η θεατρική φόρμα

κυριάρχησε στα κοστούμια του κ. Φωκά.

Τό μονόπραχτο του Μουσέ «Η πόρτα
πρέπει να είναι άνοιχτή ή κλειστή», έχει
τό προσόν να λέει με τον τίτλο του κι' όλο
του τό περιεχόμενο, γιατί στ' αλήθεια δέν
υπάρχει και τίποτ' άλλο σ' αυτόν τό στα-
τικό, άτέλειωτο, άνιαρό κι' άνούσιο διάλο-
γο, τόν αντιθεατρικότητα και τέλεια ξεπε-
ρασμένο σε νόημα (άν νόημα μπορεί κανείς
να τό πει), άσχετα προς την καλή μετά-
φραση του κ. Σταύρου. Άς είναι λοιπόν
κλειστή ή πόρτα της κριτικής, κι' άς άνοι-
ξουν οι πόλες του μουσείου για κομμάτια
σαν αυτό.